

Arrest

nr. 276 266 van 22 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. QUAIRIAT verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 december 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Gambia geboren te Manneh Kunda in Upper River Division. U bent van Madinka origine. U woonde tot aan uw vertrek uit het land in Manneh Kunda. U woonde er bij uw ouders en uw halfbroer en zijn gezin. U ging negen jaar, tot in 2016, naar school. Naast school speelde u ook voetbal. Uw vader is overleden op 19 januari 2016. Na de dood van uw vader wou uw halfbroer niet langer uw schoolgeld betalen en diende u op jullie boerderij te werken. U diende er het land te verzorgen en stond in voor het vee. U liet de koeien grazen maar u heeft daarbij een aantal koeien kwijtgespeeld. Uw halfbroer eiste dat u voor die koeien zou betalen. U had in augustus 2016 hierover een discussie met hem, u weigerde hem te betalen. De volgende dag werd u door uw halfbroer aangevallen met een mes. U diende te vluchten en u ging naar het huis van uw zus. U leefde er ondergedoken bij uw zus, haar man en haar drie kinderen. Tijdens uw verblijf bij uw zus bent u niet vaak meer buiten gekomen, u had schrik dat uw broer u zou vinden. Eind augustus 2016 raakte de man van uw zus vermist. Na zijn verdwijning kreeg uw zus het moeilijk om nog voor jullie in te staan en in de tweede week van oktober 2016 heeft u het land verlaten, samen met haar twee oudste zonen. Jullie namen een bus en gingen via Senegal naar Burkina Faso en vervolgens naar Niger. U verbleef drie weken in Agadez bij een man die u op de bus had ontmoet. Deze man contacteerde een smokkelaar die jullie tot in Libië bracht. Vanuit Libië namen jullie een bootje naar Italië. Jullie reisden verder naar België en op 11 december 2019 diende u samen met uw neefjes een verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek uit Gambia verhuisde uw zus, de moeder van uw neefjes, naar Guinee. Ze woont er in Conakry. De kinderen van uw zus, C. M. (...) en C. E. (...), dienden eveneens een eigen verzoek tot internationale bescherming in.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas. U bezorgt het Commissariaat-generaal nog opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw leven omwille van een erfenistwist met uw halfbroer. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit geen aanleiding geeft tot internationale bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk van aard zijn. Het enige probleem dat u aanhaalt als aanleiding van uw vertrek uit uw land van herkomst, is uw ruzie met uw halfbroer over de erfenis van jullie vader. U haalt geen enkele andere reden aan waarom u het land diende te verlaten, het probleem met uw halfbroer is het enige probleem dat u in Gambia gekend heeft (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.16). Evenmin haalt u enige redenen aan gelieerd aan de Vluchtelingenconventie om dewelke uw halfbroer u zou viseren. U geeft aan dat jullie conflict enkel en alleen te maken heeft met het verdelen van de erfenis, er zijn geen andere redenen waarom uw halfbroer u naar het leven zou staan (CGVS p.21). Noch haalt u redenen aan om dewelke u in Gambia geen bescherming zou kunnen vinden ten opzichte van uw stiefbroer op basis van één van de criteria vastgelegd in de Vluchtelingenconventie. U verklaart enkel dat de politie dergelijke zaken beschouwt als iets wat onderling opgelost dient te worden maar haalt geen specifieke elementen aan om dewelke de politie u geen hulp zou bieden (CGVS p.22). Zodoende kunnen de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven zij als dusdanig geen internationale bescherming.

Evenmin weet u aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Gambia.

U weet allerm minst te overtuigen bij een terugkeer naar Gambia nog steeds problemen te zullen kennen met uw halfbroer. Uw problemen dateren van 2016 en sindsdien heeft u niet de minste informatie over hoe uw halfbroer u tegenwoordig gezind is. U weet niet of hij al dan niet nog naar u op zoek is. U heeft niets hierover gevraagd en dan ook niets vernomen (CGVS p.24). Dit terwijl u nog wekelijks in contact bent met uw moeder (CGVS p.12) en zij nog steeds in dezelfde regio woont (CGVS p.9). Ook met uw andere zussen die nog in de regio verblijven bent u nog steeds in contact. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat u wel degelijk in staat bent zich te informeren naar de toestand van uw schoonbroer. Het feit dat u nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse met betrekking tot uw beweerde problemen, die onverenigbaar is met een vrees op het lijden van ernstige schade. Eerder dient geconcludeerd dat u uw halfbroer klaarblijkelijk niet vreest.

Zelfs toen u nog in Gambia verbleef kende u geen verdere problemen meer met uw halfbroer buiten het ene door u aangehaalde incident. Op geen enkele andere manier trachtte hij u daarna nog te raken. U verbleef nog meer dan een maand bij uw zus en gedurende dit verblijf is niets meer voorgevallen. U hoorde niets van uw halfbroer in die periode en u had geen enkel contact met hem (CGVS p.15). Hij zou u er niet komen opzoeken zijn en u heeft ook op geen enkel moment vernomen dat hij naar u zou hebben gevraagd of naar u op zoek zou zijn gegaan. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u zelf enige inspanningen leverde om na te gaan of uw halfbroer nog naar u op zoek ging. U geeft niet aan nagevraagd te hebben wat zijn acties en zijn houding waren nadat u het huis had verlaten (CGVS p.22-23). U verklaart weliswaar dat u pas terug buiten wou komen van bij uw zus van zodra uw halfbroer gekalmeerd was, maar anderzijds ondernam u geen enkele stappen om na te gaan of hij intussen was bijgedraaid of bereid was naar een oplossing te zoeken (CGVS p.23). Nochtans verklaart u slechts op tien à vijftien minuten wandelen van uw ouderlijk huis te hebben verbleven (CGVS p.6). Zodoende waren zowel u als uw halfbroer perfect in de mogelijkheid informatie over elkaar in te winnen. Dat dit klaarblijkelijk niet gebeurde toont aan dat het conflict dat u met uw halfbroer zou hebben gehad niet in die mate ernstig is dat dit bij een terugkeer aanleiding zou geven tot ernstige schade.

Waar u beweert dat ook uw schoonbroer problemen kreeg met uw halfbroer en om die reden verdwenen is, weet u dit niet hard te maken. U neemt enkel aan dat zijn verdwijning iets met uw problemen te maken kan hebben zonder daar ook maar enige concrete aanwijzing toe te hebben. U verklaart vooreerst de exacte reden van zijn vertrek niet te kennen (CGVS p.7 en p.20). U heeft enkel een vaag vermoeden dat de verdwijning van uw schoonbroer gerelateerd is aan uw problemen met uw halfbroer. Dit terwijl u nooit op enig moment zou hebben gemerkt dat hij bedreigd zou zijn geweest omwille van u (CGVS p.21). Ook van hem verklaart u geen enkel nieuws meer te hebben na zijn verdwijning en u weet evenmin met zekerheid te zeggen of uw zus al dan niet nog nieuws over hem verkreeg (CGVS p.7). Ook weet u niet te zeggen of uw zus enige stappen ondernam om in contact te treden met haar man nadat hij niet langer naar huis kwam (CGVS p.8). U heeft hier dan ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.8). Indien uw schoonbroer verdwenen zou zijn omwille van uw problemen valt immers te verwachten dat u interesse zou tonen in het lot van deze schoonbroer en zich op de hoogte zou willen houden met betrekking tot enig nieuws van hem. Aangezien u dit naliet enige interesse hiervoor op te brengen, overtuigt u opnieuw allerm minst dat u uw halfbroer in die mate dient te vrezen dat u ernstige schade van hem dient te vrezen indien u zou terugkeren naar uw land.

De ernst van de situatie waarin u beweert verzeild te zijn geraakt wordt vervolgens verder ondermijnd door het feit dat u nadat dit probleem zich voordeed en voor uw vertrek uit het land geen enkele inspanning leverde om uw problemen aan te pakken. U verklaart niemand gevraagd te hebben om tussen te komen (CGVS p.19). U heeft zelfs niemand van de familie nog maar aangesproken om te horen wat hun mening was in deze kwestie (CGVS p.22). U houdt vast aan het feit dat het aan u en uw halfbroer is om tot een vergelijk te komen. Ook het hoofd van de gemeenschap, die doorgaans tussenkomt in dergelijke onenigheid, heeft u niet aangesproken (CGVS p.19-20). Evenmin ging u naar de politie omdat u al voorbeelden zag waarbij de politie niet tussenkwam, wanneer zij op een dergelijk probleem werd gewezen (CGVS p.19). U verklaart dat dergelijke kwesties volgens de politie binnen de familie geregeld dienen te worden, maar u haalt geen andere redenen aan waarom de politie u niet zou beschermen indien nodig (CGVS p.22). Evenmin heeft u uw halfbroer enig voorstel gedaan om het conflict dat tussen jullie heerst op te lossen. U verklaart dat u recht in uw schoenen staat en enkel eist wat u toekomt. Echter, indien dit een dermate ernstig conflict op zou opleverd hebben dat u om die reden het land diende te verlaten, valt te verwachten dat u enige stappen zou ondernemen om uw situatie aan te pakken, vooraleer de

drastische beslissing te nemen het land te verlaten. Opnieuw overtuigt u allerm minst dat u uw halfbroer in die mate dient te vrezen dat u ernstige schade van hem dient te vrezen bij een terugkeer naar Gambia.

De opmerkingen die u het Commissariaat-generaal bezorgt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze betreffen namelijk louter herhaling van de eerder door u afgelegde verklaringen. Zodoende kunnen deze opmerkingen onmogelijk af doen aan de beoordeling van diezelfde verklaringen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade", zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat ook in hoofde van uw neefjes, C. M. (...) en C. E. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van de artikelen 4 en 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) aanvoert.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1. Volgens het Commissariaat-generaal heeft de verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging is zoals bepaald in de Conventie van Geneve of dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Hierbij wordt door het CGVS evenwel op geen enkel ogenblik in rekening gebracht dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten nog steeds minderjarig was.

Men verwijt hem geen stappen te hebben ondernomen om na te gaan of hij hulp kon krijgen bij de problematiek, doch motiveert niet hoe een minderjarige op het ogenblik van de feiten dit dan wel had moeten aanpakken.

4.2. Verzoeker wenst op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringverplichting te wijzen.

- 4.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

- 4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)¹.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.3. Kwetsbaar profiel en minderjarigheid

- 4.3.1. Verzoeker was op het ogenblik van zijn vertrek in zijn land van oorsprong nog minderjarig.

Het CGVS houdt evenwel absoluut geen rekening met deze omstandigheid.

Het CGVS verwijt verzoeker simpelweg geen moeite te hebben ondernomen om na te gaan of zijn halfbroer nog problemen had ten aanzien van hem.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

Verzoeker is evenwel formeel. De problematiek rond de erfenis kwestie zou niet zomaar opgelost raken, daar zijn halfbroer reeds alle eigendommen van het gezin had geclaimd. Het was dus op dat ogenblik, en te meer als minderjarige, voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar 'huis'.

- 4.3.2. Het CGVS stelt dat verzoeker onvoldoende gedaan heeft om bescherming te zoeken in Gambia en opzichte van zijn halfbroer.

Opnieuw moet benadrukt worden dat verzoeker op dat ogenblik nog minderjarig was. Er was dus weinig dat verzoeker kon doen ten aanzien van zijn halfbroer die op dat ogenblik reeds de eigendommen van het gezin had geclaimd.

- 4.3.3. Het CGVS motiveert dat de halfbroer van verzoeker in de periode dat hij bij zijn zus verbleef geen contact zocht met hem.

Evenwel is dit een non-argument, daar de halfbroer van verzoeker intussen reeds alle eigendommen had ingenomen en aldus niet meer 'op zoek' ging naar verzoeker zolang hij uit de buurt bleef en niets zou ondernemen tegen hem.

Hierbij maakte de halfbroer van verzoeker duidelijk misbruik van het feit dat verzoeker op dat ogenblik nog minderjarig was en te jong om iets tegen hem in te brengen.

Wel had dit tot concreet gevolg dat verzoeker niet langer kon terugkeren naar 'huis', daar dit allemaal was ingepalmd door zijn halfbroer.

Het feit dat de zussen van verzoeker geen last ondervonden van deze halfbroer is dan ook te situeren in de omstandigheid dat zij intussen reeds allemaal het huis uit waren en gehuwd waren.

Zelfs de moeder van verzoeker kon hem niet langer helpen, daar ook zij haar woonst diende te verlaten omwille van de agressieve houding van de halfbroer, die duidelijk uit was om zich alle bezit eigen te maken, hetgeen hem uiteindelijk ook gelukt is.

- 4.3.4. Bij het nemen van de beslissing werd ook duidelijk geen rekening gehouden met wat een terugkeer precies zou betekenen voor verzoeker.

Zoals hij zelf meermaals heeft verklaart, werd alles hem afgenomen door zijn halfbroer. Hij heeft dus niets meer in handen om zijn leven aldaar herop te bouwen.

In de literatuur wordt ook benadrukt hoe moeilijk het is voor terugkerende asielzoekers om het leven in Gambia terug op te starten.²

The New Humanitarian, dd. 28/01/2020, stelt hieromtrent het volgende:

"(...)"

<https://www.thenewhumanitarian.org/news-feature/2020/1/28/migration-deportation-asylum-refugees-Gambia-Germany>

- 4.3.5. Naast het Belgische Recht kan verzoeker zich ook beroepen op het gemeenschapsrecht.

Er zijn verschillende richtlijnen die de kwetsbare profielen beschermen in het gemeenschapsrecht en rechtstreekse werking hebben in het Belgisch rechtstelsel.

Zo kan verzoeker zich beroepen op de herschikte kwalificatierichtlijn.

De Herschikte Kwalificatierichtlijn diende omgezet te worden in het nationale recht van de lidstaten, uiterlijk op 21 december 2013 en heeft dan ook rechtstreekse werking.

Artikel 20, lid 3 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn omschrijft kwetsbare personen als volgt:

"(...)"

Reeds in de Kwalificatierichtlijn was er een omschrijving van kwetsbare personen opgenomen.

In de Herschikte Kwalificatierichtlijn wordt de lijst uitgebreid met een verwijzing naar slachtoffers van mensenhandel en personen die lijden aan een geestesziekte. Het betreft hier geen definitie als dusdanig maar veeleer een niet-limitatieve lijst van categorieën of groepen. Dergelijke categorieke benadering is eerder illustratief en dus niet exhaustief.

Hoewel het geen exhaustieve opsomming bevat, valt verzoeker wel al onder de opsomming.

Artikel 4 van diezelfde richtlijn stelt:

"(...)"

Art.4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn voorziet in een gedeelde bewijslast bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Hoewel deze samenwerkingsplicht niet werd omgezet in het Belgische asielrecht, impliceert dit evenwel niet dat deze bepaling zomaar terzijde geschoven kan worden door de asielinstanties.

De interpretatie van artikel 4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn werd weergegeven in de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M.M. t. Ierland:

"(...)"

(zie: M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General, op. cit., §66)

Deze interpretatie benadrukt dat er een actieve samenwerkingsplicht rust op de asielinstanties.

In casu waar verzoeker een getraumatiseerde asielzoeker is en niet in staat is om zich steeds zeer duidelijk uit te drukken en alles chronologisch en helder uiteen te zetten, dit te meer hij als minderjarige reeds zijn land verliet, dient de commissaris-generaal dit in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag en zijn onderzoeksplicht verder moet uitoefenen.

Artikel 4, lid 3 voorziet in een individuele beoordeling bij de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvraag, waarbij rekening dient gehouden te worden met onder andere afgelegde verklaring, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker,...

Doordat de individuele situatie in rekening gebracht moet worden, garandeert deze norm dat bij de beoordeling rekening gehouden wordt met hoe trauma en andere vormen van mentaal lijden de invulling van het concept "gegronde vrees voor vervolging" en "ernstige schade" kunnen beïnvloeden.

Echter werd dit bij huidige beslissing niet gedaan.

4.4. Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 6 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn gedeeltelijk werd omgezet in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en bij artikel

10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen verder werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), omdat (B) hij allermist weet te overtuigen bij een terugkeer naar Gambia nog steeds problemen te zullen kennen met zijn halfbroer, omdat (C) hij zijn bewering dat ook zijn schoonbroer problemen kreeg met zijn halfbroer en om die reden verdwenen is niet weet hard te maken, omdat (D) de ernst van de situatie waarin hij beweert verzeild te zijn geraakt verder wordt ondermijnd door het feit dat hij nadat dit probleem zich voordeed en voor zijn vertrek uit het land geen enkele inspanning leverde om zijn problemen aan te pakken, en omdat (E) de opmerkingen die hij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) bezorgde deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Gambia, te hebben verlaten omwille van een erfenistwist met zijn halfbroer. Verzoeker stelt dat zijn halfbroer na de dood van hun vader op 19 januari 2016 niet langer zijn schoolgeld wilde betalen en dat hij van zijn halfbroer op hun boerderij diende te werken. Hij zou een aantal koeien zijn kwijtgespeeld toen hij deze liet grazen, waarna zijn halfbroer zou hebben geëist dat hij daarvoor zou betalen. In augustus 2016 zou verzoeker hierover met zijn halfbroer een discussie hebben gehad omdat hij weigerde te betalen. De volgende dag zou hij door zijn halfbroer zijn aangevallen met een mes, waarop hij besloot te vluchten naar het huis van zijn zus. Tijdens het verblijf bij zijn zus zou verzoeker niet vaak meer naar buiten zijn gegaan uit schrik dat zijn halfbroer hem zou vinden. Eind augustus 2016 zou de man van zijn zus vermist zijn geraakt, waarna zijn zus het moeilijk zou hebben gekregen om voor verzoeker en haar drie kinderen in te staan. In de tweede week van oktober 2016 zou verzoeker Gambia hebben verlaten samen met de twee oudste zonen van zijn zus. Na zijn vertrek uit Gambia zou zijn zus naar Guinee zijn verhuisd. Bij terugkeer naar Gambia stelt verzoeker voor zijn leven te vreezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk van aard zijn. Het enige probleem dat u aanhaalt als aanleiding van uw vertrek uit uw land van herkomst, is uw ruzie met uw halfbroer over de erfenis van jullie vader. U haalt geen enkele andere reden aan waarom u het land diende te verlaten, het probleem met uw halfbroer is het enige probleem dat u in Gambia gekend heeft (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.16). Evenmin haalt u enige redenen aan gelieerd aan de Vluchtelingenconventie om dewelke uw halfbroer u zou viseren. U geeft aan dat jullie conflict enkel en alleen te maken heeft met het verdelen van de erfenis, er zijn geen andere redenen waarom uw halfbroer u naar het leven zou staan (CGVS p.21). Noch haalt u redenen aan om dewelke u in Gambia geen bescherming zou kunnen vinden ten opzichte van uw stiefbroer op basis van één van de criteria vastgelegd in de Vluchtelingenconventie. U verklaart enkel dat de politie dergelijke zaken beschouwt als iets wat onderling opgelost dient te worden maar haalt geen specifieke elementen aan om dewelke de politie u geen hulp zou bieden (CGVS p.22). Zodoende kunnen de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven zij als dusdanig geen internationale bescherming.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van deze bepaling aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal kan vooreerst worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker allerm minst weet te overtuigen bij een terugkeer naar Gambia nog steeds problemen te zullen kennen met zijn halfbroer. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Uw problemen dateren van 2016 en sindsdien heeft u niet de minste informatie over hoe uw halfbroer u tegenwoordig gezind is. U weet niet of hij al dan niet nog naar u op zoek is. U heeft niets hierover gevraagd en dan ook niets vernomen (CGVS p.24). Dit terwijl u nog wekelijks in contact bent met uw moeder (CGVS p.12) en zij nog steeds in dezelfde regio woont (CGVS p.9). Ook met uw andere zussen die nog in de regio verblijven bent u nog steeds in contact. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat u wel degelijk in staat bent zich te informeren naar de toestand van uw schoonbroer. Het feit dat u nalaat dit te doen

wijst op een gebrek aan interesse met betrekking tot uw beweerde problemen, die onverenigbaar is met een vrees op het lijden van ernstige schade. Eerder dient geconcludeerd dat u uw halfbroer klaarblijkelijk niet vreest.

Zelfs toen u nog in Gambia verbleef kende u geen verdere problemen meer met uw halfbroer buiten het ene door u aangehaalde incident. Op geen enkele andere manier trachtte hij u daarna nog te raken. U verbleef nog meer dan een maand bij uw zus en gedurende dit verblijf is niets meer voorgevallen. U hoorde niets van uw halfbroer in die periode en u had geen enkel contact met hem (CGVS p.15). Hij zou u er niet komen opzoeken zijn en u heeft ook op geen enkel moment vernomen dat hij naar u zou hebben gevraagd of naar u op zoek zou zijn gegaan. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u zelf enige inspanningen leverde om na te gaan of uw halfbroer nog naar u op zoek ging. U geeft niet aan nagevraagd te hebben wat zijn acties en zijn houding waren nadat u het huis had verlaten (CGVS p.22-23). U verklaart weliswaar dat u pas terug buiten wou komen van bij uw zus van zodra uw halfbroer gekalmeerd was, maar anderzijds ondernam u geen enkele stappen om na te gaan of hij intussen was bijgedraaid of bereid was naar een oplossing te zoeken (CGVS p.23). Nochtans verklaart u slechts op tien à vijftien minuten wandelen van uw ouderlijk huis te hebben verbleven (CGVS p.6). Zodoende waren zowel u als uw halfbroer perfect in de mogelijkheid informatie over elkaar in te winnen. Dat dit klaarblijkelijk niet gebeurde toont aan dat het conflict dat u met uw halfbroer zou hebben gehad niet in die mate ernstig is dat dit bij een terugkeer aanleiding zou geven tot ernstige schade."

Verzoeker brengt geen elementen aan die een ander zicht zouden kunnen werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat hij niet de minste informatie heeft over hoe zijn halfbroer hem tegenwoordig gezind is, hoewel zijn problemen reeds van 2016 dateren. Door aan te voeren dat de problematiek rond de erfeniskwestie niet zomaar opgelost zou geraken daar zijn halfbroer reeds alle eigendommen van het gezin had "geclaimd" en daar aan toe te voegen dat het voor hem op dat ogenblik dus onmogelijk was om terug naar huis te keren, zeker nu hij op dat moment minderjarig was, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat hij zelf geen inspanningen leverde om na te gaan of zijn halfbroer nog naar hem op zoek ging. Uit zijn verklaringen blijkt inderdaad duidelijk dat verzoeker ook in Gambia niet getracht heeft te weten te komen of zijn halfbroer nog naar hem op zoek was. Het betoog dat hij minderjarig was en dat het voor hem onmogelijk zou zijn geweest om naar huis terug te keren, doet hieraan geen afbreuk. Dit neemt immers niet weg dat verzoeker ook via zijn zussen of moeder kon hebben nagevraagd wat de houding van zijn halfbroer over de problematiek was, wat hij kennelijk niet gedaan heeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-23).

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing dat zijn halfbroer geen contact met hem zocht in de periode dat hij bij zijn zus verbleef een "non-argument" is, nu zijn halfbroer intussen reeds alle eigendommen had ingenomen en aldus niet meer naar hem op zoek ging zolang hij uit de buurt bleef en niets tegen hem zou ondernemen. Dit betreft immers een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet in overeenstemming is met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn halfbroer niet wou vergeten dat er koeien vermist geraakten, dat hij bang was om de woning van zijn zus te verlaten nu zijn halfbroer gedreigd zou hebben hem te vermoorden indien hij de verloren koeien niet zou terugbetalen en dat hij zelfs niet naar de politie durfde te stappen omdat hij zijn leven niet durfde te riskeren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-21).

Waar verzoeker aanhaalt dat het feit dat zijn zussen geen last ondervonden van deze halfbroer dan ook te situeren is in de omstandigheid dat zij intussen reeds allemaal het huis uit waren en gehuwd waren, is het de Raad vooreerst niet duidelijk tegen welk(e) motief/motieven van de bestreden beslissing dit betoog gericht is. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat de zussen van verzoeker geen last zouden hebben ondervonden van deze halfbroer. Verder wijst de Raad op verzoekers verklaringen waar hij stelde dat zijn halfbroer en hij de enigen zijn die iets over de verdeling van de erfenis te zeggen hebben en dat dit niet het geval is voor hun zussen (of vrouwen in het algemeen) die bijgevolg ook niet bij de erfenistwist betrokken zijn (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19 en 23).

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker zijn bewering dat ook zijn schoonbroer problemen kreeg met zijn halfbroer en om die reden verdwenen is, niet weet hard te maken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U neemt enkel aan dat zijn verdwijning iets met uw problemen te maken kan hebben zonder daar ook maar enige concrete aanwijzing toe te hebben. U verklaart vooreerst de exacte reden van zijn vertrek niet te kennen (CGVS p.7 en p.20). U heeft enkel een vaag vermoeden dat de verdwijning van uw schoonbroer gerelateerd is aan uw problemen met uw halfbroer. Dit terwijl u nooit op enig moment zou hebben gemerkt dat hij bedreigd zou zijn geweest omwille van u (CGVS p.21). Ook van hem verklaart u geen enkel nieuws meer te hebben na zijn verdwijning en u weet evenmin met zekerheid te zeggen of uw zus al dan niet nog nieuws over hem verkreeg (CGVS p.7). Ook weet u niet te zeggen of uw zus enige stappen ondernam om in contact te treden met haar man nadat hij niet langer naar huis kwam (CGVS p.8). U heeft hier dan ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.8). Indien uw schoonbroer verdwenen zou zijn omwille van uw problemen valt immers te verwachten dat u interesse zou tonen in het lot van deze schoonbroer en zich op de hoogte zou willen houden met betrekking tot enig nieuws van hem. Aangezien u dit naliel enige interesse hiervoor op te brengen, overtuigt u opnieuw allerminst dat u uw halfbroer in die mate dient te vrezen dat u ernstige schade van hem dient te vrezen indien u zou terugkeren naar uw land.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarbij komt dat de ernst van de situatie waarin verzoeker beweert verzeild te zijn geraakt verder wordt ondermijnd door het feit dat hij, nadat dit probleem zich voordeed en voor zijn vertrek uit het land, geen enkele inspanning leverde om zijn problemen aan te pakken, wat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt toegelicht:

“U verklaart niemand gevraagd te hebben om tussen te komen (CGVS p.19). U heeft zelfs niemand van de familie nog maar aangesproken om te horen wat hun mening was in deze kwestie (CGVS p.22). U houdt vast aan het feit dat het aan u en uw halfbroer is om tot een vergelijk te komen. Ook het hoofd van de gemeenschap, die doorgaans tussenkomt in dergelijke onenigheid, heeft u niet aangesproken (CGVS p.19-20). Evenmin ging u naar de politie omdat u al voorbeelden zag waarbij de politie niet tussenkwam, wanneer zij op een dergelijk probleem werd gewezen (CGVS p.19). U verklaart dat dergelijke kwesties volgens de politie binnen de familie geregeld dienen te worden, maar u haalt geen andere redenen aan waarom de politie u niet zou beschermen indien nodig (CGVS p.22). Evenmin heeft u uw halfbroer enig voorstel gedaan om het conflict dat tussen jullie heerst op te lossen. U verklaart dat u recht in uw schoenen staat en enkel eist wat u toekomt. Echter, indien dit een dermate ernstig conflict op zou opleveren hebben dat u om die reden het land diende te verlaten, valt te verwachten dat u enige stappen zou ondernemen om uw situatie aan te pakken, vooraleer de drastische beslissing te nemen het land te verlaten. Opnieuw overtuigt u allerminst dat u uw halfbroer in die mate dient te vrezen dat u ernstige schade van hem dient te vrezen bij een terugkeer naar Gambia.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de commissaris-generaal hem verwijt geen stappen te hebben ondernomen om na te gaan of hij hulp kon krijgen bij de problematiek zonder te motiveren hoe een minderjarige op het ogenblik van de feiten dit dan wel had moeten aanpakken. Het is immers niet aan de commissaris-generaal om aan te geven hoe verzoeker zijn problemen had kunnen aanpakken, doch wel om na te gaan of deze een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* van het CGVS verzoeker uitgebreid bevraagd heeft over wat hij al dan niet ondernomen heeft om zijn problemen aan te pakken. Zo werd er aan verzoeker gevraagd of hij andere voorstellen had gedaan om zijn halfbroer te compenseren voor de verloren koeien, of hij familieleden om hulp had gevraagd om tot een vergelijk te komen met zijn halfbroer en wie er normaal kan tussenkomen wanneer er een twist is over een erfenis. Verzoeker haalde zelf aan dat het hoofd van de gemeenschap in dergelijke situaties tussenkomt en dat er ook naar de politie kan worden gegaan, maar dat hij dit niet deed (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-22). Verzoeker was dus zelf op de hoogte van een aantal mogelijkheden waarover hij beschikte om hulp te zoeken, doch deed geen enkele inspanning om de problemen met zijn halfbroer aan te pakken. Waar verzoeker tevens wijst op zijn minderjarigheid ten tijde van het conflict met zijn halfbroer, stelt de Raad vast dat verzoeker op dat moment zeventien jaar oud was en dat uit zijn verklaringen – hij is van Gambia naar België gereisd met zijn twee jonge neefjes (*ibid.*, p. 24-26) – een zekere zelfstandigheid en zelfredzaamheid blijkt. Van verzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven, mag dan ook terecht worden verwacht dat hij minstens een inspanning deed om hulp te zoeken vooraleer hij de drastische beslissing nam om zijn land van herkomst, Gambia, te verlaten, wat hij echter niet gedaan blijkt te hebben. Om dezelfde reden kan verzoeker evenmin overtuigen waar hij voorhoudt dat hij omwille van zijn minderjarigheid weinig kon doen ten aanzien van zijn halfbroer die op dat ogenblik reeds de eigendommen van het gezin had “geclaimd”.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die door verzoeker aan het CGVS werden bezorgd – en die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 5, map met ‘documenten’) – wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“De opmerkingen die u het Commissariaat-generaal bezorgt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze betreffen namelijk louter herhaling van de eerder door u afgelegde verklaringen. Zodoende kunnen deze opmerkingen onmogelijk af doen aan de beoordeling van diezelfde verklaringen.”

Dit motief wordt door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Door louter te stellen dat hij niet langer kon terugkeren naar huis nu de eigendommen van hun vader allemaal werden ingepalmd door zijn halfbroer, alles hem werd afgenomen door zijn halfbroer en hij dus niets meer in handen heeft om zijn leven aldaar op te bouwen en zelfs zijn moeder hem niet langer kon helpen daar ook zij haar woonst diende te verlaten omwille van de agressieve houding van zijn halfbroer, *“die duidelijk uit was om zich alle bezit eigen te maken, hetgeen hem uiteindelijk ook gelukt is”*, slaagt verzoeker er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker geen ernstige inspanning leverde om de problemen met zijn halfbroer aan te pakken en bovendien niet weet te overtuigen dat hij bij een terugkeer naar Gambia nog steeds problemen zal kennen met zijn halfbroer. Zoals reeds gesteld blijkt uit verzoekers verklaringen bovendien een zekere zelfstandigheid en zelfredzaamheid nu hij als minderjarige van zeventien jaar oud van Gambia naar België is gereisd met zijn twee jonge neefjes. Verzoeker verklaart er tijdens deze reis in te zijn geslaagd hulp te krijgen van een man die hij op de bus richting Agadez heeft ontmoet en van een Italiaanse organisatie die hem en zijn neefjes aan een appartement hielp (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24-26)). Van een gezonde, zelfstandige en volwassen man als verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij middels het zetten van de nodige stappen bij een terugkeer naar Gambia in staat zal zijn er zijn leven herop te bouwen.

Waar verzoeker aanvoert dat er in de literatuur benadrukt wordt hoe moeilijk het is voor terugkerende verzoekers om internationale bescherming om het leven in Gambia terug op te starten en ter staving hiervan citeert uit een krantenartikel, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie voor afgewezen, terugkerende verzoekers in Gambia niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke

Door ten slotte nog aan te voeren dat hij een kwetsbaar profiel heeft, getraumatiseerd is, niet in staat is om zich steeds zeer duidelijk uit te drukken en alles chronologisch en helder uiteen te zetten, zeker nu hij als minderjarige reeds zijn land van herkomst verliet, beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker brengt geen enkel (medisch) attest bij waaruit kan blijken dat hij een trauma heeft opgelopen waardoor hij kwetsbaar is. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken negatief beantwoordde (adm. doss., stuk 7, deel ‘DVZ’, Vragenlijst *“bijzondere procedure noden”* DVZ, vraag 1), zodat hij thans in zijn verzoekschrift zonder enig bewijsstuk niet ernstig kan voorhouden dat zijn kwetsbaarheid een impact gehad heeft op zijn verklaringen omdat hij niet in staat is om zich steeds duidelijk uit te drukken en zijn verhaal chronologisch en helder uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zowel bij de DVZ als tijdens het gehoor bij het CGVS in staat is gebleken om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven of het beantwoorden van de hem gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, correcte, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker nalaat toe te lichten welke impact dit trauma concreet op zijn verklaringen zou hebben gehad, temeer daar hem in de bestreden beslissing nergens een gebrek aan helderheid of onduidelijkheden (in de chronologie van zijn relaas) worden verweten. Ook blijkt niet dat zijn leeftijd bij vertrek uit Gambia het verzoeker verhinderde om accurate en coherente verklaringen af te leggen. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat door de commissaris-generaal geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel bij de beoordeling van zijn verzoek en waar hij stelt dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht verder moet uitoefenen. Evenmin kan een schending van de samenwerkingsplicht worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal, maar in gebreke blijft de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven volstaan om te besluiten dat verzoeker er niet in slaagt om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet wegens de problemen met zijn halfbroer bij terugkeer aannemelijk te maken, nu hij niet aantoont dat dit risico actueel en ernstig is.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gambia zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Gambia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven in het Engels uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN